

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **T.T.N.** , narozený dne ...
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem ...
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2019, č. j. MV-1435-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 11. 2017, č. j. OAM-1053-42/ZR-2016, jímž byla podle výroku I podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zrušena platnost zaměstnanecké karty a dle výroku II mu byla podle § 46e odst. 2 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území ČR.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce předně nesouhlasil s argumentací žalované, již odůvodňuje zrušení jeho zaměstnanecké karty. Dle názoru žalobce žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
3. Žalobce namítal, že skutečnost, že na základě sdělení Inspektorátu práce ze dne 21. 6. 2017 měl údajně být žalobce zjištěn při kontrole dne 30. 6. 2016 v areálu společnosti Faurecia Components Písek s.r.o., sama o sobě nezakládá možnost užití § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť jak vyplývá z přiloženého cestovního příkazu je zřejmé, že žalobce v areálu byl jménem BGW. Žalobce v této souvislosti odkazoval na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, č. j. 11 A 168/2017-47, kde mimo jiné bylo i uvedeno, že ona „*překážka*“ může dosahovat takové intenzity, že je možné ji vnímat jako závažnou, avšak v daném případě správní orgány nikterak intenzitu nezkovaly a neuvedly, proč zrovna údajný výkon nelegální práce žalobce tuto intenzitu naplňuje. Žalobce pokračoval tím, že judikatura a aplikační praxe se posunula, o čemž svědčí i rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2017, č. j. 48 A 45/2015-42, kde se soud jasně k pojmu „*jiná závažná překážka*“ vyjádřil, tj. jak má být posuzován.
4. Podle žalobce při zohlednění shora uvedeného a poukazovaných judikátů je zřejmé, že správní orgány pochybily, když bez dalšího podřadily údajný výkon nelegální práce žalobce pod jinou závažnou překážku, aniž by si řádně zjistily stav v souladu s § 3 správního řádu.
5. Žalobce rovněž zásadním způsobem nesouhlasil se závěry správního orgánu prvního stupně a žalované, týkající se posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce v této souvislosti předně odkázal na aktuální rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016, a pokračoval tím, že nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, což však správní orgány nikterak nereflektovaly. Žalobce dále poukazoval i na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34, kde se NSS vyjádřil k výkladu pojmu „*nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života*“ a k podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu. Podle žalobce správní orgány ve správním řízení nesplnily hlediska, která jsou nutná zvážit v případě takového neurčitého právního pojmu. Dle výše uvedeného rozsudku je NSS vymezil následovně „*Mezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného*

veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.) imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince.“ Žalobce tudíž s ohledem na uvedené namítal, že správní orgány způsobily nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když rezignovaly na zjištění jakýchkoliv hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů k osobě žalobce. Žalobce na území ČR pobývá již 3 roky, za kterých si zde vytvořil stabilní zázemí. Na území ČR žije s jeho rodiči a bratrem ve společné domácnosti. Správní orgány zcela rezignovaly na zkoumání zásahu do rodinného života jeho rodinných příslušníků, ač je řádně označil. Jeho přicestování do České republiky bylo spojeno s vynaložením spousty finančních nákladů, kterými žalobce v současnosti nedisponuje a v současnosti by neměl ani dostatek nákladů na jeho vycestování. Taktéž je bezesporu nutné zdůraznit, že v současnosti je z domovského státu žalobce znemožněno podávání žádostí o zaměstnanecké karty, neboť dne 18. 7. 2018 bylo vydáno Usnesení vlády ČR č. 474, kterým bylo pozastaveno podávání žádostí o zaměstnanecké karty žadatelů z Vietnamské socialistické republiky, a do současné doby nebyl stanoven způsob, jakým by toto diskriminační omezení bylo odstraněno. V tom lze spatřovat taktéž velmi zásadní zásah do soukromého života žalobce. Z napadeného rozhodnutí číší nedostatečná individualizace případu žalobce, kterou nelze brát jako souladnou s § 3 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců.

6. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. V podaném vyjádření žalovaná měla za to, že skutkový stav a průběh správního řízení až do vydání pravomocného rozhodnutí je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí. K žalobnímu bodu, kde žalobce uvádí, že skutečnost, že dne 30. 6. 2016 měl být přistižen v areálu společnosti Faurecia Components Písek s.r.o., sama o sobě nezakládá možnost užití § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců žalovaná uvedla, že součástí spisového materiálu je protokol ze šetření Oblastního inspektorátu práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu, ze kterého vyplývá, že žalobce byl dne 30. 6. 2016 přistižen při výkonu práce na pracovišti ve společnosti Faurecia Components Písek s.r.o., kde prováděl montážní práce při výrobě autosedaček pro automobilový průmysl. Z protokolu dále vyplývá, že společnost Bohemia Works Group, družstvo, umožnila žalobci výkon práce v rozporu se zaměstnaneckou kartou. Pakliže tedy žalobce pracoval u jiného zaměstnavatele, než ke kterému mu bylo vydáno povolení k zaměstnání příslušným úřadem práce, dopouštěl se nelegálního výkonu práce. Správní orgán I. stupně shledal ve výše uvedené skutečnosti jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území a s tímto závěrem správního orgánu I. stupně se žalovaná ztotožnila.
8. Dále žalovaná konstatovala, že pod pojem „závažná překážka pobytu cizince na území“ lze podřadit právě i výkon nelegální práce. V této souvislosti odkazovala na rozsudek

Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, č. j. 11 A 168/2017, který lze analogicky aplikovat i na případ žalobce. Pokud tedy správní orgán I. stupně zjistí, že cizinec vykonává zaměstnání v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou, je oprávněn učinit závěr, že tato činnost je nelegální prací ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Žalovaná zde dále poukazovala i na rozsudek Krajského soudu v Brně, ze dne 5. 9. 2018, č. j. 31 A 70/2017-44.

9. K žalobnímu bodu, který se vztahuje k hodnocení dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaná poté uvedla, že správním orgánům při aplikaci § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nepřísluší posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Tuto povinnost správnímu orgánu I. stupně při aplikaci § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců tento zákon nestanoví. Stejně tak ji nestanoví ani aktuální judikatura správních soudů. Žalovaná v této souvislosti odkazovala například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015, který lze rovněž na projednávanou věc analogicky aplikovat.
10. Závěrem žalovaná upozorňovala na skutečnost, že podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo souladu s veřejným zájmem, a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Je v zájmu České republiky, aby na území pobývali cizinci, kteří zde dodržují platné právní předpisy a plní další povinnosti jim uložené. S ohledem na výše uvedené žalovaná dospěla k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadené rozhodnutí byly vydány v souladu s právními předpisy.
11. S ohledem na shora uvedené žalovaná navrhovala, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

12. Účastníci řízení setrvali při jednání soudu na svých dosavadních procesních stanoviscích, přičemž žalobce zdůraznil, že na území ČR má nadstandardní rodinné zázemí (bratr, rodiče) a že vždy plnil veškeré své zákonné povinnosti, když vytýkaného jednání se dopustil výlučně z důvodů na své vůli nezávislých.

V.

Posouzení věci soudem

13. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

14. Žaloba je nedůvodná.
15. Soud vyšel z následující právní úpravy: Podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců zruší ministerstvo platnost zaměstnanecké karty, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců platí, že dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobytu cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná

překážka pobytu cizince na území.

16. Žalobce v prvním okruhu žalobních námitek namítal, že správní orgány postupovaly nesprávně, když údajný nelegální práce žalobce bez dalšího posoudily jako jinou závažnou překážku pobytu dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány nezkoumaly intenzitu překážky pobytu a neuvedly, proč je nelegální práce překážkou závažnou. Závěr o nelegální práci vylučuje cestovní příkaz prokazující, že žalobce byl v areálu firmy Faurecia Components Písek s. r. o. jménem Bohemia Works Group, družstvo (dále jen „zaměstnavatel“).
17. Žalobce měl povolen dlouhodobý pobyt formou zaměstnanecké karty k zaměstnavateli s místem výkonu práce Zdíky 34 na pracovní pozici brusič nástrojů a kovů s platností do 30. 11. 2017. Žalobce byl oprávněn k výkonu povoleného zaměstnání od 29. 2. 2016 s tím, že podle pracovní smlouvy ze dne 20. 8. 2015 měl nastoupit do zaměstnání dne 1. 3. 2016. Žalobce převzal průkaz o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání dne 22. 3. 2016. Policie sdělila prvoinstančnímu orgánu dne 25. 4. 2016, že žalobce nenastoupil do povoleného místa práce (Zdíky 34). OSSZ sdělilo dne 2. 5. 2016 prvoinstančnímu orgánu, že žalobce není evidován v systému OSSZ, avšak následně byl žalobce podle sdělení OSSZ ze dne 31. 7. 2017 zpětně ke dni 1. 3. 2016 do evidence zařazen. Dne 24. 6. 2016 zaměstnavatel ohlásil na OSSZ nástup žalobce do zaměstnání dne 1. 3. 2016. Firma SLR Czechia, s. r. o. (dále jen „SLR“) sdělila prvoinstančnímu orgánu dne 28. 11. 2016, že od 1. 7. 2016 nemá zaměstnavatel pronajaty žádné prostory ve Zdíkách 34. Žalobce ve správním řízení předložil dva cestovní příkazy z 1. 6. a 1. 7. 2016, podle nichž měl zaměstnavatel vyslat žalobce na pracovní cestu do Písku v červnu a červenci 2016.
18. Z protokolu o kontrole OIP provedené dne 30. 6. 2016 vyplývá, že žalobce byl zastižen v areálu firmy Faurecia Components Písek s. r. o. při montáži autosedaček, přestože mu byla zaměstnanecká karta udělena pro místo výkonu práce Zdíky 34 pro práci brusiče nástrojů a kovů, aniž by byly předloženy cestovní příkazy. Podle docházkových listů předložených zaměstnavatelem při kontrole zde žalobce pracoval v červnu 2016. Podle sdělení úřadu práce ze dne 4. 4. 2017 byl nástup žalobce do práce dne 1. 3. 2016 ohlášen dne 3. 11. 2016. Z těchto zjištění učinil OIP kontrolní zjištění, že zaměstnavatel umožnil žalobci výkon práce v rozporu se zaměstnaneckou kartou a dopustil se tím deliktu podle § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti.
19. Z výsledku svědka T. D. K. vyplývá, že žalobci tlumočil při jednání se zástupcem zaměstnavatele, panem Sc., který žalobci po příletu sdělil, že pro něj není ve Zdíkách práce, že nastoupí v Písku do Faurecie, bude tam vyslán na pracovní cestu, žalobce tedy do práce ve Zdíkách nenastoupil. Z výsledku svědkyně Š. a Š. vyplývá, že zaměstnavatel obecně dodával firmě SLR pracovní sílu na práce brusičů a vystupoval jako personální agentura, přičemž práci kontroloval zástupce firmy SLR. Z výpovědi svědka S. vyplývá, že zaměstnavatel má provozovnu ve Zdíkách, kde mají od SLR pronajatou část haly a strojní zařízení a kde zaměstnanci provádějí broušení, když si sami evidují provedenou práci a docházku, dostavili-li se zaměstnanci, pro něž zaměstnavatel neměl práci, nabídl jim práci na jiné provozovně nebo na jiné zakázce než ve Zdíkách 34.
20. Žalobce při svém výsledku dne 11. 9. 2017 odmítl odpovědět na všechny otázky správního orgánu z důvodu obavy z postihu za přestupek za výkon nelegální práce, když otázky se týkaly zejména rodinných a soukromých vazeb žalobce na území a jeho práce na území.
21. Ve vyjádření ze dne 19. 9. 2017 žalobce uvedl, že na území přiletěl dne 26. 2. 2016 a po

několika dnech se dostavil do sjednaného místa výkonu práce, kde se však nenacházela provozovna zaměstnavatele, avšak dotazem na zde přítomné osoby zjistil, že zde má zaměstnavatele pronajaté nějaké prostory, kam nebyl vpuštěn. Následně mu bylo sděleno, že zaměstnavatel bude měnit místo výkonu práce a že, až vše bude zajištěno, žalobce začne pracovat. „Po nějaké době“ byl žalobce vyslán na pracovní cestu do firmy Faurecia v Písku a „později“ si žalobce požádal o změnu zaměstnavatele na firmu Faurecia. Žalobce zdůraznil, že do zaměstnání nastoupit chtěl a o nástup do práce se snažil, když pochybení je na straně zaměstnavatele. Žalobce dodal, že na území žijí jeho rodiče a bratr, takže zrušením zaměstnanecké karty by došlo k zásahu do jeho rodinného života.

22. Soud vyšel z toho, že podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 16/2003-56) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a proto se soud zabýval jak odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí, tak i napadeného rozhodnutí.
23. Prvoinstanční rozhodnutí ze dne 10. 11. 2017 je ve vztahu k namítané sporné otázce odůvodněno tím, že žalobce nikdy nenastoupil do místa výkonu práce dle zaměstnanecké karty a nevykonával práci dle zaměstnanecké karty. Dne 30. 6. 2016, kdy zanikl pronájem prostor provozovny zaměstnavatele dle zaměstnanecké karty, byl žalobce totiž při kontrole OIP zjištěn při práci v areálu firmy Faurecia Components Písek s. r. o. Předmětem práce dle zaměstnanecké karty byl brusič nástrojů a kovů, přičemž v areálu firmy Faurecia Components Písek s. r. o. žalobce vykonával jinou práci (montáž autosedaček). Prvoinstanční orgán posoudil nenastoupení do místa výkonu práce a výkon práce v rozporu se zaměstnaneckou kartou jako jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území. Nebyly zjištěny objektivní překážky nezávislé na vůli žalobce bránící žalobci plnit účel pobytu.
24. V odvolání žalobce namítl, že pokud by vykonával práci v rozporu se zaměstnaneckou kartou, bylo by bývalo zahájeno správní řízení o deliktu na úseku zaměstnanosti, což nebylo. Prvoinstanční orgán pominul žalobcem předložené doklady o vyslání na pracovní cestu. Žalobce zdůraznil, že mu zaměstnavatel neumožnil do práce nastoupit a že požádal o souhlas se změnou zaměstnavatele, tudíž závěr, že u žalobce nenastaly objektivní překážky na jeho vůli nezávislé bránící plnění účelu pobytu, není správný. Žalobce shrnul, že u něj nenastala jiná závažná překážka bránící jeho pobytu.
25. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že vzhledem ke kontrolním zjištěním OIP není podstatné, zda bylo vedeno správní řízení o deliktu na úseku zaměstnanosti. Žalobce pracoval u jiného subjektu, než pro který mu byla vydána zaměstnanecká karta, proto se dopouštěl nelegální práce, což je jinou závažnou překážkou pobytu žalobce na území dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, sp. zn. 11 A 168/2017 a dle rozsudku Krajského soudu v Brně, č. j. 31 A 70/2017-44, ze dne 5. 9. 2018. K cestovním příkazům žalovaná uvedla, že zaměstnavatel žalobce neměl od 30. 6. 2016 v místě výkonu práce dle zaměstnanecké karty pronajaty žádné prostory umožňující výkon práce žalobce, proto nemohl být dle cestovního příkazu ze dne 1. 7. 2016 vyslán na pracovní cestu. Pokud jde o námitku, že žalobce nemohl nastoupit do práce z důvodů na straně zaměstnavatele, pak žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele podal žalobce dne 11. 4. 2016, přičemž kontrolou OIP byl žalobce přistižen při práci pro Faurecia Components Písek s. r. o. dne 30. 6. 2016. Z odepření výpovědi žalobcem žalovaná dovodila, že žalobci kladené otázky nebyly způsobilé přivodit žalobci nebezpečí trestního či správního stíhání, a proto šlo o

účelové znemožnění zjištění okolností jeho zaměstnávání.

26. Pokud oba účastníci odkazovali na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. prosince 2017, č. j. 11 A 168/2017-47, pak z něj ve vztahu k žalobní námitce vyplývá, že „*Také Nejvyšší správní soud v obdobných věcech dovodil, že pojem „závažná překážka“ vymezený v ust. § 56 zákona o pobytu cizinců je neurčitým pojmem, který je správní orgán povinen vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání žalobců odůvodnit (např. v rozsudcích ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9As 80/2011 - 69, ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3As 15/2012 - 29, ze dne 30. 1. 2013, č. j. 9As 117/2012 - 35, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 3As 14/2013 - 28, a ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4As 114/2013 - 35.). (...) Výkon nelegální práce na území České republiky je třeba vnímat jako jednání, které naplňuje znaky porušování právních předpisů České republiky nebo jejich obcházení. Podezření správního orgánu na obcházení zákona cizincem lze nepochybně hodnotit jako zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince na území České republiky. Jde o překážku, kterou zákon o pobytu cizinců přímo nedefinuje, a která může v tom kterém případě dosahovat takové intenzity, že je možné ji vnímat jako závažnou, protože je zájmem státu, aby povolení k pobytu náleželo jen těm cizincům, kteří neporušují ani neohrožují veřejný pořádek na území státu, náležitě dbají dodržování všech povinností, které jim právní řád ukládá, a svá práva nevykonávají na úkor práv jiných osob nebo státu samotného.“*
27. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. dubna 2019, č. j. 4 Azs 95/2019 - 38, platí, že „*Klíčovým je výklad neurčitého pojmu obsaženého v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, podle něhož nelze prodloužit platnost povolení k dlouhodobému pobytu, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu ČR nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Správní orgán prvního stupně a stěžovatel dospěli ve svých rozhodnutích k závěru, že tento neurčitý právní pojem zahrnuje bez dalšího i případ nelegální práce cizince podle § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti, přičemž ze zjištěných skutkových okolností dovodili, že žalobce jako jednatel obchodní společnosti vykonával vedle ryze obchodního vedení společnosti také činnosti, které lze podřadit pod předmět podnikání obchodní společnosti, a dopustil se tedy nelegální práce. Nejvyšší správní soud má za to, že krajský soud v napadeném rozsudku nezpochybnil závěr o tom, že pod pojem „jiné závažné překážky“ lze podřadit také výkon nelegální práce cizincem. Na rozdíl od stěžovatele však dospěl k závěru, že porušení pravidel o zaměstnávání cizinců musí být prokázáno ve vyšší intenzitě, aby takové jednání mohlo být podřazeno pod pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Jinak řečeno, nikoliv každé porušení § 5 písm. e) bodu 2. ve spojení s § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti musí být automaticky považováno za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. S tímto závěrem, byť nebyl v napadeném rozsudku krajského soudu vyjádřen zcela pregnantně, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a nemá za to, že by se jednalo o nesprávné posouzení právní otázky, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozsudku. (...) To jistě nevylučuje, aby správní orgán shledal jinou závažnou překážku, kterou může být v obecné rovině i zjištěná činnost naplňující znaky nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti (srov. například právní větu rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, č. j. 11 A 168/2017 - 47: „Výkon nelegální práce na území České republiky je třeba vnímat jako jednání, které naplňuje znaky porušování právních předpisů České republiky nebo jejich obcházení. Podezření správního orgánu na obcházení zákona cizincem lze nepochybně hodnotit jako zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince na území České republiky [§ 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců]. Jde o překážku, kterou zákon o pobytu cizinců přímo nedefinuje, a která může v tom kterém případě dosahovat takové intenzity, že je možné ji vnímat jako závažnou...“). Nejvyšší správní soud však souhlasí s krajským soudem, že při výkladu tohoto pojmu a jeho aplikaci je*

třeba vždy přiblížit ke konkrétním skutkovým okolnostem výkonu činností, které by bylo lze označit za nelegální práci, přičemž situace, kdy cizinec jako společník a jednatel obchodní společnosti, v níž působí celkem toliko dva společníci a jednatelé, vykonává pro společnost určité činnosti vedle vlastního obchodního vedení společnosti, není takové intenzity, k níž lze jako k jiné závažné překážce přiblížit. Jak již bylo shora uvedeno, nikoliv každé zjištěné porušení zákona o zaměstnanosti musí vést zcela automaticky k závěru, že je jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území. (...) Bez ohledu na to, zda by formálně takové jednání mohlo být věcně příslušným správním orgánem kvalifikováno jako nelegální práce, sdílí Nejvyšší správní soud názor krajského soudu, že doposud ve správním řízení zjištěné skutkové okolnosti nenasvědčují takové intenzitě případného porušení pravidel o zaměstnanosti, resp. intenzitě porušení veřejného zájmu na ochraně pracovního trhu, která by ospravedlňovala aplikaci závažných překážek bránících dalšímu pobytu žalobce na území.“

28. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. února 2019, č. j. 6 Azs 7/2019 - 22, je uvedeno, že „Jinou závažnou překážku pobytu cizince na území může představovat i dlouhodobé obcházení předpisů upravujících zaměstnávání cizinců v České republice (bod 12 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. května 2018, č. j. 10 Azs 197/2017 - 53 a rozsudek č. j. 6 Azs 178/2018 - 24).“
29. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. srpna 2019, č. j. 9 Azs 167/2019 - 32, je uvedeno, že „Klíčovým je výklad neurčitého pojmu obsaženého v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, podle něhož nelze prodloužit platnost povolení k dlouhodobému pobytu, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu ČR nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Oba správní orgány dospěly ve svých rozhodnutích k závěru, že neurčitý právní pojem „závažná překážka“ zahrnuje bez dalšího i případ nelegální práce cizince podle § 5 písm. e) bodu 2. zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). (...) Jak bylo vysloveno i v rozsudku č. j. 4 Azs 375/2018 - 33, nikoliv každé porušení § 5 písm. e) bodu 2. ve spojení s § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti musí být automaticky považováno za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. To jistě nevylučuje, aby správní orgán shledal jinou závažnou překážku, kterou může být v obecné rovině i zjištěná činnost naplňující znaky nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti (srov. například právní větu rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, č. j. 11 A 168/2017 - 47, na který stěžovatelka odkazovala: „Výkon nelegální práce na území České republiky je třeba vnímat jako jednání, které naplňuje znaky porušování právních předpisů České republiky nebo jejich obcházení. Podezření správního orgánu na obcházení zákona cizincem lze nepochybně hodnotit jako zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince na území České republiky [§ 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců]. Jde o překážku, kterou zákon o pobytu cizinců přímo nedefinuje, a která může v tom kterém případě dosahovat takové intenzity, že je možné ji vnímat jako závažnou...“). Nejvyšší správní soud však souhlasí s krajským soudem, že při výkladu tohoto pojmu a jeho aplikaci je třeba vždy přiblížit ke konkrétním skutkovým okolnostem výkonu činností, které by bylo možno označit za nelegální práci.“
30. Jak vyplývá z popsané ustálené judikatury správních soudů, správní orgány musí v případě zjištění nelegální práce (nebo jiné skutečnosti, jíž chtějí posoudit jako důvod dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců) vždy řádně vyhodnotit, zda a proč jde o jinou závažnou překážku pobytu cizince. Toto posouzení se musí srozumitelně promítnout do odůvodnění správního rozhodnutí tak, aby z něj bylo možno seznat, zda jde o úvahu správnou či nikoli. Této povinnosti správní orgány dostaly.

31. Prvoinstanční orgán věnoval této otázce v prvoinstančním rozhodnutí sice stručnou, nicméně pregnantní, úvahu, kdy uvedl, že spatřuje jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území v nenastoupení k výkonu zaměstnání dle zaměstnanecké karty a ve výkonu zaměstnání v rozporu se zaměstnaneckou kartou. Oba důvody pro závěr o existenci jiné závazné překážky pobytu žalobce na území prvoinstanční orgán skutkově přesně vymezil (viz výše). Žalovaná v napadeném rozhodnutí k této otázce uvedla, že aprobejuje tyto závěry prvoinstančního orgánu a i ona shledala jinou závažnou překážku v tom, že žalobce byl přistižen při výkonu nelegální práce u jiného zaměstnavatele v rozporu se zaměstnaneckou kartou. Žalovaná odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. prosince 2017, č. j. 11 A 168/2017-47 a uvedla, že nelegální práce je závažnou překážkou pobytu cizince na území.
32. Namítal-li tedy žalobce, že správní orgány nelegální práci žalobce bez dalšího posoudily jako jinou závažnou překážku pobytu dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, jde o námitku nedůvodnou. Správní orgány ve svých rozhodnutích srozumitelně vyjasnily, jaký skutkový děj je podle nich překážkou pobytu žalobce na území, tj. že žalobce nikdy nenastoupil do místa výkonu práce dle zaměstnanecké karty, že nevykonával práci dle zaměstnanecké karty, ale vykonával jinou, nelegální, práci (brusič vs. montér) na jiném místě (Zdíky vs. Písek). Zjištěné jednání žalobce spočívající v souhrnu faktů, že nevykonával povolenou práci a vykonával nepovolenou práci, soud ve shodě se správními orgány kvalifikuje jako jednání porušuje právní předpisy České republiky závažným způsobem a lze jej nepochybně hodnotit jako jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území České republiky. Jde o překážku, kterou sice zákon o pobytu cizinců přímo nedefinuje, ale která v daném případě jednoznačně dosahuje takové intenzity, že je třeba ji vnímat jako závažnou, protože je zájmem státu, aby povolení k pobytu náleželo jen těm cizincům, kteří dbají dodržování všech povinností, které jim právní řád ukládá. Žalobce svým jednáním porušil pravidla o zaměstnávání cizinců v tak vysoké intenzitě, že jeho jednání bylo správně správními orgány podřazeno pod pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Výtku žalobce, že jeho nelegální práce byla bez dalšího správními orgány posouzena jako jiná závažná překážka pobytu žalobce na území, je nedůvodná, protože je zřejmé, že správní orgány dospěly (k soudem aprobovanému) závěru, že vzhledem ke konkrétním, výše popsaným, skutečnostem, jde o závažnou překážku pobytu žalobce na území. Ve svém souhrnu toto vícečetné pochybení žalobce (nenastoupení do zaměstnání a výkon jiného než povoleného druhu práce v Písku) představuje hrubé nerespektování pravidel zaměstnávání cizinců značné intenzity. Lze shrnout, že správní orgány nepochybily, když dospěly k závěru o naplnění jiné závazné překážky pobytu žalobce na území. Svůj závěr správní orgány dostatečně odůvodnily a nedospěly k němu *bez dalšího*, jak tvrdí žalobce v žalobě.
33. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, čj. 4 Azs 248/2017 – 37, který se týkal obdobné věci, kdy cizinec požádal o vydání zaměstnanecké karty na volné pracovní místo leštiče nástrojů a kovů u zaměstnavatele Bohemia Works Group, družstvo, s místem výkonu práce na adrese Zdíky 34, aniž do zaměstnání nastoupil, neboť dané pracovní místo fakticky ani nikdy neexistovalo, když záměrem cizince zaměstnavatele bylo využít jej jako pracovní sílu pro společnost SLR, čímž by došlo k porušení zákazu agenturního zaměstnávání. V této věci Nejvyšší správní soud vyslovil jednoznačný právní závěr, že „*Provedené dokazování potvrzuje, že se stěžovatel do nepříznivé situace dostal na základě okolností, které byly na jeho vůli nezávislé. Ani tento fakt však není způsobitelný zhojit skutečnost, že stěžovatel nemůže plnit účel pobytu předpokládaný*

zaměstnaneckou kartou, tedy být zaměstnán na pracovním místě leštiče nástrojů a kovů u zaměstnavatele Bohemia Works Group, družstvo. Podle Nejvyššího správního soudu v projednávané věci převažuje zájem státu na dodržování předpisů regulujících pobyt cizinců na území České republiky s tím, že na plnění účelu pobytu je nezbytné nahlížet jako na kategorii objektivní, nezávislou na vůli cizince. Pokud cizinec nemůže plnit účel pobytu, jedná o okolnost, která představuje závažnou překážku pobytu zamezující vydání zaměstnanecké karty.“ Nejvyšší správní soud dodal, že na závěr o závažné překážce pobytu na území nemůže mít vliv skutečnost, že cizinec byl uveden zaměstnavatelem v omyl. Tím je vypořádána i námitka žalobce v nyní řešené věci, že do zaměstnání nemohl nastoupit z důvodů na straně zaměstnavatele - s odkazem na právě citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu zdejší soud uvádí, že fakt, že žalobce nepracoval v intencích zaměstnanecké karty, je (ve spojení s výkonem nelegální práce) závažnou překážkou jeho pobytu na území, byť k tomu došlo z důvodů na straně zaměstnavatele. Soud dodává, že žalobce nespороval zjištění, že v místě uvedeném v zaměstnanecké kartě práci nikdy nevykonával, toliko se hájil tím, že to nezavinil. Stejně tak žalobce nespороval zjištění, že dlouhodobě vykonával práci montéra autosedaček v areálu společnosti Faurecia Components Písek, s. r. o.

34. Pokud jde o žalobní námitku, že žalobce práci v areálu firmy Faurecia Components Písek s. r. o. vykonával v rámci pracovní cesty, je též nedůvodná.
35. Především je nutno uvést, že prvoinstanční orgán provedl výslech žalobce za účelem zjištění okolností výkonu jeho práce, kdy žalobce odmítl odpovědět na otázky z důvodu postihu za přestupek za výkon nelegální práce, mj. šlo o dotazy, zda nastoupil do práce k zaměstnavateli dle zaměstnanecké karty, jakou práci vykonává a vykonával.
36. Žalobce měl zaměstnaneckou kartou povolen výkon práce brusiče nástrojů a kovů a v Písku vykonával montážní práce při výrobě autosedaček pro automobilový průmysl, tedy zcela odlišnou činnost. I při pracovní cestě podle § 42 zákoníku práce totiž zaměstnanec vykonává ten druh práce, který byl sjednán pracovní smlouvou. Jelikož žalobce vykonával v areálu společnosti Faurecia Components Písek, s. r. o. jiný druh práce, než který mu byl povolen zaměstnaneckou kartou, porušil tudíž své povinnosti, bez ohledu na to, zda šlo o pracovní cestu nebo ne. V ostatním soud odkazuje na vypořádání této námitky žalovanou na str. 8 napadeného rozhodnutí, s nímž se soud ztotožňuje.
37. I námitka žalobce, že absentovala jakákoli zjištění hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, je nedůvodná. Žalobce argumentoval svým vytvořeným stabilním zázemím pobytem na území v délce tří let, kdy žije ve společné domácnosti se svými rodiči a bratrem. Žalobce dále argumentoval finanční nákladností přesahující jeho možnosti, jak pokud jde o přicestování, tak i vycestování, a dále komplikovaným podáváním žádosti o zaměstnaneckou kartu v jeho vlasti.
38. I zde je nutno zdůraznit, že prvoinstanční orgán provedl výslech žalobce za účelem zjištění okolností potřebných pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí, kdy žalobce odmítl odpovědět na otázky týkající se svých rodinných a soukromých vazeb. Žalobce výslovně odmítl odpovědět na dotaz, zda má na území nějaké rodinné vazby, zda s někým sdílí společnou domácnost a jaké dopady na jeho život a jeho rodinu může negativní rozhodnutí mít. V následném podání žalobce uvedl, že na území žijí jeho rodiče a bratr, s nimiž konečně po několika letech může pravidelně trávit alespoň volné dny, a navrhl k důkazu výslech rodičů.

39. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobci je 20 let, je svobodný a bezdětný. Na území pobýval dva roky, přicestoval v osmnácti letech. Prvoinstanční orgán dospěl k závěru, věk, rodinný stav, délka pobytu i vazba žalobce na rodiče a bratra na území, poměřeny s důvodem zrušení pracovního pobytového oprávnění žalobce nevedou k závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí. Prvoinstanční orgán uvedl, že žalobce žil ve vlasti 18 let, na území 2 roky, nehovoří česky, a i z těchto důvodů není rozhodnutí nepřiměřené dopadům rozhodnutí do života žalobce, které prvoinstanční orgán nezpochybnil. Prvoinstanční orgán považoval výslech rodičů za nadbytečný, pokud žalobce odmítl odpovědět na dotazy, zda a jaké rodinné vazby na území má.
40. Soud z odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí ověřil, že ve vztahu k nepřiměřenosti rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců žalobce ničeho nenamítal, jen uvedl, že prvoinstanční orgán neměl odmítnout jeho důkazní návrh na výslech rodičů z důvodu, že žalobce odmítl vypovídat.
41. Žalovaná tuto odvolací námitku vypořádala na str. 9 napadeného rozhodnutí aprobací závěru prvoinstančního orgánu, že výslech rodičů vzhledem k výpovědi žalobce by byl nadbytečný.
42. K poslednímu okruhu námitek žalobce soud uvádí, že námitka žalobce, že absentovala jakákoli zjištění hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, nemůže být důvodná, protože jak je výše popsáno, prvoinstanční orgán se skutečnostmi majícími vliv na přiměřenost rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců zabýval, všechna jemu známá a žalobcem předestřená fakta zohlednil a poměřil jejich dopady s důvodem rozhodnutí a dospěl k závěru, jenž soud aprobuje, že rozhodnutí není nepřiměřené. Tvzení žalobce, že se přiměřeností správní orgány nezabývaly, tedy není pravdivé. Žalobce v odvolání nepřiměřenost rozhodnutí nenamítal, proto žalovaná neměla důvod se touto otázkou explicitně zabývat a jejím neposouzením nemohla pochybit.
43. Pokud žalobce argumentoval svým vytvořeným stabilním zázemím pobytem na území v délce tří let, kdy žije ve společné domácnosti se svými rodiči a bratrem, pak tuto námitku ve svém odvolání neuvedl a žalovaná nemohla jejím nevypořádáním pochybit. Prvoinstanční orgán skutečnost, že rodiče a bratr na území žijí, vzal do úvahy, nepominul ji a správně dospěl k odůvodněnému závěru, že to k nepřiměřenosti rozhodnutí nevede. Soud poukazuje na to, že žalobce odmítl odpovědět na otázku, zda a jaké rodinné vazby na území má, a na to, že v podání ve správním řízení tvrdil, že s rodiči a bratrem „konečně po několika letech může pravidelně trávit alespoň volné dny“, nikoli, že s nimi žije ve společné domácnosti. Tvzení o společné domácnosti poprvé přinesl žalobce až v žalobě, tudíž žalovaná nemohla pochybit, že se tím nezabývala. Totéž platí o vágním žalobním tvrzení o vytvořeném stabilním zázemí žalobce na území. Napadené rozhodnutí soud posuzuje pouze podle skutkového a právního stavu, který zde byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí, platí tedy, že namítané skutečnosti nebyly správním orgánům při jejich rozhodování známy, tudíž nelze jim vytýkat, že se jimi nezabývaly, resp. je nezohlednily při posouzení přiměřenosti správního rozhodnutí.
44. Žalobce argumentoval finanční nákladností přesahující jeho možnosti, jak pokud jde o přicestování, tak i vycestování, a dále komplikovaným podáváním žádosti o zaměstnaneckou kartu v domovském státě žalobce. Ani tyto námitky žalobce ve správním řízení nevznesl, tudíž správní orgány nemohly pochybit, že se jimi nezabývaly. Obiter dictum soud uvádí, že nepřiměřenosti rozhodnutí se nemohou žalobcem namítané

skutečnosti dotknout.

45. Žalobu tedy soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

46. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. ledna 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu